

ET STUDIUM AF SYMBOLER

Af Alice A. Bailey

Artikel først trykt i BEACON april 1939,
genoptrykt i september 2009

Oversættelse: Ebba Larsen

Et symbol kan defineres, som en ydre synlig tilkendegivelse af en indre åndelig kraft. Et symbol er bogstavelig talt en fysisk metode til at synliggøre kræfter og energier. Den objektive form er en idé, som det universelle selv har udviklet. Denne latente idé vil efterhånden komme til udtryk via en tankeforms egenskaber og formål. Ved hjælp af symbolets udformning kan mennesker, der har udviklet intuitiv forståelse, fortolke planen og strukturen, der er skitseret af det store livsvæsen, som vi lever, bevæger os og har vor væren i.

Der findes tre hovedgrupper af symboler, og der findes naturligvis utallige undergrupper, der kan være meget forskellige. De kan beskrives således:

1. *Alle objektive former, der findes i de tre naturriger.* De giver alle sammen uden undtagelse udtryk for de ydre fysiske og mangfoldige energier og kræfter, der tilsammen danner jordkloden. Det er denne første kategori af former og symboler, som videnskaben beskæftiger sig med og derved lærer meget om den fysiske verdens mekanismer og natur. Når begrebet om en antropomorfisk gud har givet plads til et begreb om en iboende gud, så vil en bred og generel forståelse af symboler erstatte den nuværende uvidenhed.

Alle de nuværende retninger inden for forskningen, alle vores videnskabelige laboratorier samt alle vores forskellige uddannelsessystemer vil til den tid blive en del af den omfattende videnskab om symboler.

2. *De grundlæggende og anerkendte symboler kendes overalt.* Eksempler på disse er korset, trianglen, swastikaet og rosen. Ned gennem tidsaldrene har menneskeheden konstrueret symboler for at billedeliggøre de processer og begivenheder de repræsenterede, men også for at antyde den karakter og den

vej, ad hvilken menneskets sjæl udvikles. Når disse enkle symboler fortolkes rigtigt, viser det sig, at de sammenfatter og giver forståelige resuméer med tegn, der skjuler den sandhed, som den omfattende verdenslitteratur om alle verdens religioner er beskæftiget med at fortolke. Mennesket har den skabende evne, der på samme tid animerer det til dels at geometricere og give garanti for, at det har relation til Gud, og dels viser dets guddommelige natur.

I den første symbolgruppe har vi den geometricerende Skaber, der skaber den fysiske verden - en verden med subjektive kræfter og egenskaber. I den anden symbolgruppe (der kan udvides til at inkludere alle religiøse ritualer og ceremonier samt Frimureriet) har vi menneskets forsøg på at konstruere en verden af former, som kan give udtryk for de grundlæggende sandheder, som Universet er funderet på.

3. Som det tredje findes der de symboler, som mennesker med tilstrækkelige mentale evner og koncentration kan opdage, specielt når det gælder arketyperiske symboler. De findes kun i det mentale område og er hovedsageligt symboler, som er skabt af mennesker, der arbejder som sjæle og derfor helt subjektivt. Dette aspekt i symbolikken er forholdsvist nyt for det almindelige publikum. Årsagen til dette er, at det kun er de mennesker, som har opnået en vis grad af sjælskontrol, eller som er begyndt at blive bevidst om deres subjektive og åndelige natur, der kan opdage dem. Kun det menneske, der er ved at lære, at det er en sjæl, der fungerer gennem en ydre symbolsk form, kan kontakte disse symboler og manifestere dem, så andre også kan få kendskab til dem.

Efterhånden som menneskeheden går fremad mod stadig større åndsevner, vil man kunne se en tilsvarende interesse for også at forstå de subjektive symboler. Endnu vides kun ganske lidt om deres sande betydning, og meget af det, der kræver forklaring, må forblive spekulativt et stykke tid endnu – for endnu kan vi kun gisne om, hvordan man skal opfatte betydningen:

1. Det er de symboler, der indenfor det omfattende mentale område indeholder den nye tidsalders lære og tidligere tiders sandheder. Dette har betydning, når Jorden bevæger sig ind i et nyt astrologisk tegn, når en ny menneskehed er ved at blive til i Nord Amerika, New Zealand og Australien, og når der igen opstår en aktiv interesse for symboler. I de to sidste århundreder er der også sket en hurtig udvikling af tænkningen hos menneskeheden som helhed. Dette er årsagen til, at man nu anvender en gammel metode for at få viden om disse arketyperiske symboler, som kun findes på de mentale niveauer.
2. Det er de symboler, der er tegnet som mennesker, engle, kræfter og principper, der er sande udtryk for de former, som enhver specifik fortolkning er i stand til at overføre til den fysiske bevidsthed.
3. Det er de symboler, der gennemstrømmes af de syv store strømme af energi, der styrker og giver kræfter, og som udstrålingerne og strålerne fungerer igennem, inden der kan skabes en ny menneskehed og en ny fysisk verden. Mennesker, civilisationer, kontinenter har hver især haft forskellige fysiske karaktertræk, de er opstået og gået til grunde, og alle – siges det i den tidløse visdom – kom fra det universelle sind og blev ført ind i objektiv eksistens. De kom fra det mentale område til det område, de begærede, og derfra til fysisk aktivitet. Tanker er virkelige. En idé tager form, for som Plutarch siger (De Placit Philos): ”En idé er et ikke-fysisk væsen uden en egen tilværelse, men som giver form og figur til formløs materie og derved bliver årsag til manifestation”. Mange symboler er mentale former, der ligger bag og til grund for de ydre fysiske former.

Man har altid anvendt fysiske symboler for de indre kræfter og forstået dem ved at benytte naturen som et mellemlid. Det er først i denne femte underrace af den ariske, at tænkningen har fået stor betydning, og at menneskets trefoldige personlighed (mental, emotionel og fysisk) er blevet koordineret. Derved er det blevet muligt at få kontakt til de mentale symboler og til de grundformer, der til sidst vil blomstre op i den fysiske verden for den kommende race, civilisation og kontinent.

4. Der findes også symbolske former af de metoder, som menneskehedenes ældre brødre – mestrene og de indviede – anvender i undervisningen af deres disciple, f.eks. kendsgerninger om de skabende processer, om de love, der styrer verdenssjælens og den individuelle sjæls evolutionære vækst, og om de mysterier (i den guddommelige plan), der skal forblive skjulte for de mennesker, der stadig kan påvirkes af deres følelser og begær, og som derfor ikke kan få betroet den viden, som disse symboler hemmeligholder. Mange symboler virker således som vogtere over den nye og ofte farlige information. Deres indhold er for de mennesker, der har nøglen eller formlen til at kontakte de af energierne, som de evner at anvende. Verdens kræfter er udrustet til at fuldkommengøre den guddommelige plan. Det er metoder, som mestrene anvender i undervisningen af de disciple, der er rede til denne særlige viden, og som på samme tid beskytter sandhederne på en måde, så de ikke åbenbares for den uforberedte verden af mennesker, der ville anvende den pågældende viden til selviske og fysiske formål.

Studiet af symboler har en betydning der ikke kan overdrives. Det er et studium, der skal gennemføres med fornuft og med grundig forberedelse. De symbol-studerende bør besidde en fortrinsvis mental opfattelse og ikke have forudfattede ideer og teorier. Endvidere skal de have en særlig god karakter og fremtoning, der kan sammenfattes i Kristi ord: ”De rene i hjertet vil se Gud”. Renhed i hjertet og motiver, uselvsk tjeneste og en koncentreret skoling af intellektet er de vigtigste krav til studiet af den nye videnskab om symboler. Sluttelig tilføjes et krav om en udviklet intuition og spirituel forståelse; disse er forudsætninger for at symbolers betydning kan opfattes, og formålet med deres eksistens erkendes.

Studiet af symboler kan derfor betragtes som en form for meditation med regler, der – når de anvendes korrekt – vil styre meditationen frem til et frugtbart resultat. I Patanjalis Yoga Sutraer, der er en af Verdens ældste afhandlinger om meditation, beskrives de følgende fire stadier:

For det første – siger Patanjali – må man overveje og vurdere, hvilken form man vil anvende. Det indebærer, at man må være klar over symbolets tema, udformning og

hele dets struktur. Tegningen og formen med alle detaljer opfattes af øjet. Dette er det første og mindst betydningsfulde stadium, og for erfarne studerende har det ikke større betydning end ordformer og paragraffer i en bog, de studerer. Efterhånden som man har funderet over formen, begynder en ny erkendelse at dæmre om, at det er et ydre symbol på en indre virkelighed

For det andet – siger Patanjali - skal man kunne opfatte formens egenskab og natur. Hvilken subjektiv energi giver den udtryk for? Hvad er det for en type kraft, der ser ud til at strømme igennem den? Hvilke følelser får de studerende, når de konfronteres med symbolet? Her er det lærerigt at citere den gamle lærers ord, når han siger: ”Disse symboler bliver måske forstået eller måske ikke – det afhænger af de latente egenskaber i den bevidsthed, der skal modtage dem. Manglende evne til at fortolke og forstå betydningen i det, som symbolerne giver udtryk for, antyder, at de studerende mangler tilstrækkelig viden. Ethvert menneske er en spirende åndelig kraft eller sjæl, der giver udtryk for sin egen eksistens gennem en form, der på symbolsk måde viser udviklingsstadiet og manifestationskraften. Sjælen er et mellemlid, hvor den kommer til udtryk på det mentale plan, og går derfra videre til astral/begær-planen, hvor dens specielle egenskaber kommer til udtryk. Det er i denne forbindelse interessant at bemærke, at vi, generelt set, vurderer hinanden på egenskaber, der udstråler fra os, og ikke på vores fysiske fremtræden. Vi kan lide eller ikke lide mennesker på grund af deres karakter. Det er denne tanke, der dukker op, efterhånden som vi studerer et symbol, og det er her, at farver spiller en rolle”.

Det tredje krav er endnu mere subjektivt, og det er dette aspekt af symbolet, der hovedsageligt anvendes i undervisningen af disciple. Efter studiet af selve symbolet og efter vurdering af dets egenskaber når vi til det næste stadium, der gælder det formål, motiv og den tænkning, som symbolet har holdt skjult. Efterhånden som de studerende koncentrerer sig om tænkningens betydning, bliver de bevidste om, at den arketypiske verden er et mønster for alt, der er manifesteret, og det er et mønster de som disciple skal kunne forstå, hvis de ønsker et samarbejde på intelligent måde med planen. De vil få kendskab til den del af planen, der er den motiverende faktor i form af et symbol. Ved at få kendskab til delen, kan man få kendskab til helheden, og derved kan en bevidsthedsudvidelse finde sted.

Det fjerde og sidste stadium kaldes – stadiet for identifikation. Man bliver ét med symbolet, en del af dets egenskab, og man deltager i dets formål. Gennem disse trin når man frem til at blive forenet med Skaberen af alle former. Dette studium er meget vanskeligt at definere, og det kan kun opfattes af de mennesker, der værdsætter det faktum, at de selv er et symbol, der giver udtryk for en egenskab, og at de er besjælet af det hensigtsmæssige mål at blive ét med selve guddommen. Dette menneske bliver en bevidst sjæl, en del af verdenssjælen og finder sig selv forenet med den sjæl, der besjæler alle former og symboler.

Ved at meditere over disse ideer og anvende dem i studiet af symboler, vil den studerende gradvist opnå at besidde og kunne anvende den indre subjektive mekanisme til fortolkning, som vi - i mangel af et bedre ord – kalder ”intuition” eller ”åndelig forståelse”. Hensigten med symboler er at udvikle denne mekanisme hos de studerende. Når de anvender den, vil de opleve, at de åbner ind til en ny verden med kræfter i en højere dimension, der åbenbarer underne i det femte naturrige, som vi kalder Guds rige eller Himmeriget.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Her, link til The Beacon Magazine: http://www.lucistrust.org/en/books/the_beacon_magazine

Nedenstående citat er fra "Den gamle Kommentar", der efter sigende findes i mestrenes arkiver.

Den Gamle Kommentar

Om det første stadium i disciplenskabet.

”Lysskæret stråler. Det tiltager og aftager. Det danner en linje, når en hvirvel er ved at opstå, og fra centret af den hvirvlende kraft lyder en invokativ og klar røst.

Den, der sidder tavs og arbejder, alene og frygtløs (fordi den enkelte ikke er alene, og gruppen er frygtløs) ser nedad, fanger lyset, reflekterer den hvirvlende kraft og hører røsten.

Fra det stille kraftcenter hører man nu ordene: Vær stille. Vær tavs. Vid, at jeg er Gud. Det nødvendige arbejde vil nu begynde.

Mellem det Store Væsen og det lille væsen, der stræber, er en forbindelse etableret. Samspillet begynder. Sindet finder sin rette plads. Vejen er funderet sikkert."

"Alice A. Bailey: Discipelskab i Den Nye Tidsalder, I, s. 715"